

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **R. M.**, zastoupeného JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem se sídlem v Týništi nad Orlicí, Mírové náměstí 232, proti žalovanému: **ředitel Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje**, nábreží U Přívozu 122/4, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 5. března 2010, č.j. HSHK-158-8/2010, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 5. března 2010, č.j. HSHK-158-8/2010, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení před krajským soudem ve výši 11. 211,-- Kč k rukám JUDr. Denise Mitroviče, advokáta se sídlem v Týništi nad Orlicí, Mírové náměstí 232, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. **Žalovaný je p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení před Nejvyšším správním soudem ve výši 5. 880,-- Kč k rukám JUDr. Denise Mitroviče, advokáta se sídlem v Týništi nad Orlicí, Mírové náměstí 232, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

-2-

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný shora označeným rozhodnutím změnil rozhodnutí ředitele kanceláře žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 29. 5. 2008, č.j. HSHK-437/2008-KŘ v celém rozsahu jeho výrokové části následně:

- I. Průměrný hrubý měsíční příjem odvolatele pro výpočet náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle ustanovení § 103 zákona o služebním poměru činí 30.221,- Kč pro rok 2007 a 31.128,- Kč pro rok 2008.
- II. Náhrada za ztrátu na služebním příjmu se odvolateli poskytuje měsíčně ve výši 17.606,- Kč pro rok 2007 a ve výši 18.231,- pro rok 2008.

Ve včas podané žalobě vznesl žalobce čtyři žalobní námitky. V první z nich namítal, že z výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda zůstává v platnosti závěrečná část pojednávající o průměrném měsíčním příjmu pro rok 2008. Žalovaný se dle jeho názoru neřídil pokyny krajského soudu vyslovenými v předcházejícím zrušujícím rozsudku v této věci.

Ve druhé žalobní námitce žalobce uvedl, že žalovaný stejně jako prvoinstanční správní orgán nesprávně určil okamžik, kdy mu vznikla škoda a tím nesprávně určil rozhodné období pro zjištění výše průměrného příjmu pro určení výše náhrady ztráty na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Oběma správními orgány byl za okamžik vzniku škody vzat den 31. 5. 2007 a tudíž za rozhodné období vzaly první čtvrtletí roku 2007. To je však dle žalobce v rozporu s § 102 odst. 2 věty první zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), podle něhož při další neschopnosti ke službě z důvodu téhož služebního úrazu nebo nemoci z povolání se vychází z průměrného služebního příjmu příslušníka před vznikem této další neschopnosti ke službě. Opakovaná neschopnost ke službě pramenící ze služebního úrazu ze dne 12. 6. 2003, jež nakonec vyústila i v žalobcovo propuštění, totiž nastala dne 15. 1. 2007. Dle žalobce tak v souladu s citovaným ustanovením mělo být za rozhodné období vzato 4. čtvrtletí roku 2006, neboť to bezprostředně předcházelo datu, kdy k další neschopnosti ke službě došlo.

Dále žalobce napadl i správnost výpočtu služebního příjmu, při němž žalovaný vycházel z ustanovení § 355 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Žalovaný měl dle žalobce nesprávně dovodit, že první varianta, tedy že se má vycházet z příjmu, kterého příslušník dosáhl na začátku období, je zákonem preferovaná. Z toho pramení i výsledek, kdy žalovaný vypočetl služební příjem ve výši 30. 221,- Kč, tedy nižší, než měl žalobce mít podle služebního zařazení, tedy 31. 970,- Kč. Žalovaný měl správně při určování průměrného služebního příjmu vycházet dle žalobce z druhé varianty stanovené § 355 odst. 2 zákoníku práce, tedy z pravděpodobného příjmu. Tento

postup by zohledňoval i ty složky příjmu, jež v období 1. čtvrtletí 2007 neobdržel, ale obvykle byly příslušníkům vypláceny. Při tomto postupu opomněly správní orgány započíst do jeho příjmu i nemocenskou, jež dle zákona o služebním poměru je pro účely výpočtu náhrady ztráty na služebním příjmu služebním příjmem. Dle žalobce je za výdělek nutno považovat i další odměny poskytované zaměstnanci za práci, tedy i prémie, jež se vyplácejí každoročně a to až po období, jež bylo použito pro výpočet průměrného příjmu. Tento postup by dle názoru žalobce věrněji odrážel jeho skutečné příjmy a naplňoval by smysl náhrady za ztrátu na služebním příjmu, jímž je skutečnost, že u poškozeného by nemělo vlivem služebního úraz dojít ke snížení životní úrovně. Přitom žalobcem navrhovaná varianta byla zohledněna v rozhodnutí ředitele kanceláře žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 24. 8. 2007. Postup použitý v tomto rozhodnutí měl být použit i v případě žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž žalovaný tento rozpor nevysvětlil.

Vzhledem k tomu, že v 1. čtvrtletí roku 2007 pobíral žalobce stále služební příjem, neměl být použit dle jeho mínění výpočet pravděpodobného výdělku dle § 355 odst. 2 zákoníku práce, ale vypočítán průměrný služební příjem z daného služebního příjmu v tomto období. V něm mu totiž nebyla vyplácena nemocenská, ale služební příjem na základě § 124 odst. 5 písm. b) zákona o služebním poměru. Výše služebního příjmu byla určena rozhodnutím ze dne 1. 1. 2007 a 28. 2. 2007, dále výpočtem náhrady za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě a rozhodnutím ze dne 24. 8. 2007. Náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě je peněžitě plnění poskytované ve výši a za podmínek zákona o služebním poměru, a proto je služebním příjmem dle § 112 odst. 1 téhož zákona. Podle toho měl činit žalobcův služební příjem v měsíci leden 2007 37. 500,- Kč a v měsících únor a březen 2007 42.054,- Kč.

V poslední žalobní námitce brojil žalobce proti postupu žalovaného spočívajícího v tom, že mu od průměrného měsíčního služebního příjmu odečetl poměrnou část minimální mzdy, dle žalobce na základě nepřipustného extenzivního výkladu § 103 zákona o služebním poměru. V jeho odstavci 1 je uvedena podmínka nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, a to, že příslušník musí být buď výdělečně činný nebo pobírat některou z uvedených sociálních dávek. V odst. 2 je uvedeno: „Za dosahovaný výdělek se považuje výdělek alespoň ve výši minimální mzdy ...“ Jelikož sociální dávky nejsou výdělkem, nelze u těchto dávek vycházet z minimální mzdy, a proto nelze odečítat minimální mzdu při pobírání sociálních dávek. Tento závěr dle žalobce potvrzuje i poslední věta § 103 odst. 2 zákona o služebním poměru, v níž je uvedeno: „Z minimální mzdy se vychází též v případě, že skončila výplata podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci z důvodů uplynutí doby, po kterou se podpora v nezaměstnanosti nebo podpora rekvalifikace poskytuje“, tzn. že z minimální mzdy se vychází až po skončení výplaty sociálních dávek. Žalovaný dle žalobce měl v této otázce, která je upravena zákonem o služebním poměru, chybně aplikovat ustanovení § 71 zákoníku práce. Takový nepřipustně extenzivní výklad

-4-

však zasahuje nepřipustným způsobem do jeho práv a je v rozporu se zákonem o služebním poměru.

Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

K žalobě podal žalovaný podrobné vyjádření, které v řadě částí korespondovalo s obsahem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o první žalobní námitku uvedl, že formulace žalobcem napadeného výroku rozhodnutí vyplývá z procesních možností daných § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru. V přezkoumávané věci žalovaný u prvoinstančního rozhodnutí změnil v celém rozsahu jeho výrokové části, tzn. fakticky je v plném rozsahu nahradil novým zněním. Obsah výroku rozhodnutí formuloval tak, aby bylo zcela zřejmé, že kromě skutečnosti, že se žalobci poskytuje náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, byl stanoven i průměrný hrubý měsíční příjem, z něhož se při výpočtu zmíněné náhrady vychází, jakož i náhrada sama. Dle názoru žalovaného při formulaci výroku postupoval plně v souladu s doporučeními krajského soudu obsaženými v jeho předcházejícím zrušujícím rozsudku ve věci.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, žalobce dle žalovaného zaměňuje dva samostatné druhy náhrad, na které má příslušník, který utrpěl služební úraz, nárok. A to náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti příslušníka ke službě (§ 102 zákona o služebním poměru) a náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti příslušníka ke službě (§ 103 zákona o služebním poměru). Ustanovení § 102 odst. 2 citovaného zákona nelze pro rozhodnutí dle § 103 použít. Je pravdou, že žalobce byl od 15. 1. 2007 do 31. 5. 2007 neschopen služby v důsledku služebního úrazu ze dne 12. 6. 2003. V přezkoumávané věci bylo rozhodováno v souladu s § 103 zákona o služebním poměru o náhradě za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Ta byla ukončena 31. 5. 2007. Datem rozhodným pro určení vzniku škody pro tuto náhradu je tedy den následující a to 1. 6. 2007, tedy den kdy u žalobce došlo ke ztrátě příjmu. Proto bylo nutno vyjít z průměrného služebního příjmu za 1. čtvrtletí roku 2007 jako čtvrtletí, které tomuto datu předcházelo. Jak vyplývá i z názvu předmětné náhrady, je poskytována až po skončení pracovní neschopnosti, tedy po 1. 6. 2007.

Své vyjádření ke třetí žalobní námitce rozdělil žalovaný do čtyř částí. V první části namítal, že žalobce znovu zaměňuje dva shora uvedené samostatné druhy náhrad. Žalovaný neopomněl do žalobcova příjmu započíst i nemocenské dle § 102 odst. 2 věty poslední zákona o služebním poměru, neboť toto ustanovení na daný případ, kdy je rozhodováno o náhradě za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, vůbec nedopadá.

Protože zákon o služebním poměru neupravuje konkrétní působ výpočtu této náhrady, použily správní orgány příslušná ustanovení zákoníku práce. Jelikož

žalobce v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů (protože byl od 15. 1. 2007 do 31. 5. 2007 neschopen ke službě z důvodu zdravotních následků služebního úrazu), bylo nutno vyjít z tzv. pravděpodobného výdělku namísto výdělku průměrného, když tento postup upravuje § 355 odst. 2 zákoníku práce. Způsob výpočtu tohoto výdělku pak vyplývá z § 356 zákoníku práce a je dle žalovaného podrobně popsán v odůvodnění jeho rozhodnutí. Vyjádřil názor, že použitím první varianty výpočtu vycházející ze služebního příjmu žalobce za odpracované hodiny v lednu 2007 nikterak nepochybil. Žalobce má pravdu v tom, že pro výpočet pravděpodobného příjmu lze použít více variant. Má dle žalovaného pravdu také v tom, že pokud by v rozhodném období pracoval, měl by služební příjem ve výši 31. 970,- Kč. Ustanovení § 355 zákoníku práce však výslovně nestanoví, že by měla být použita varianta pro žalobce výhodnější (na rozdíl např. od § 357 odst. 2 nebo § 360 zákoníku práce). Protože žalobce odpracoval v rozhodném období 75 hodin, tj. 10 dnů, bylo nutné použít variantu výpočtu pravděpodobného výdělku, která vychází z hrubého služebního příjmu žalobcem skutečně dosaženého v lednu 2007.

Žalovaný se také neztotožnil s názorem žalobce, že ke služebnímu příjmu za měsíc leden 2007 bylo třeba automaticky připočítat 1/12 odměn vyplácených v roce 2006. Podmínky, za nichž lze přiznat příslušníkovi odměnu jsou vymezeny v § 123 zákona o služebním poměru. Nejedná se tedy o nárokovou složku služebního příjmu, její přiznání závisí na mnoha okolnostech. Navíc pokud žalobce pracoval v 1. čtvrtletí roku 2007 pouze 10 pracovních dnů, stěží mohl naplnit podmínky pro přiznání peněžité odměny, ta se ostatně v tomto období většinou nevyplácí.

Ve druhé části vyjádření ke třetí žalobcově námitce žalovaný sdělil, že pokud se žalobce odvolává na rozhodnutí ředitele kanceláře žalovaného ze dne 24. 8. 2007, tak toto rozhodnutí se týkalo náhrady za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti příslušníka ke službě dle § 102 zákona o služebním poměru. Při výpočtu této náhrady ale bylo v souladu se zákonem vycházeno při stanovení průměrného žalobcova služebního příjmu z jiného období. Uvedeným rozhodnutím tedy rozhodně nebyl žalobci stanoven nový služební příjem, jak se mylně domnívá.

Ve třetí části vyjádřil žalovaný v reakci na žalobcovo tvrzení názor, že pokud by při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním příjmu žalobce po skončení jeho neschopnosti ke službě vycházel z průměrného služebního příjmu za 4. čtvrtletí roku 2006, ačkoliv toto čtvrtletí nepředcházelo datu vzniku škody, neodráželo by to věrněji skutečné žalobcovy příjmy. Takto vypočtenou náhradou by naopak byl žalobce neúměrně zvýhodněn oproti služebnímu příjmu, který by dosáhl, pokud by pracoval. Zdůraznil také, že předmětná náhrada je obvykle jednou ročně valorizována nařízením vlády podle vývoje inflace.

Obsahem čtvrté části bylo stanovisko žalovaného, dle něhož nelze do služebního příjmu započítat i náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě. Dle § 112 zákona o služebním poměru vzniká příslušníkovi

nárok na služební příjem zásadně jen za vykonanou službu. Tato náhrada tedy není služebním příjmem, ale kompenzací (zpravidla jednorázovou), která se spolu se služebním příjmem nebo nemocenskou rovná průměrnému služebnímu příslušníka před vznikem neschopnosti ke službě. Ani v § 113 téhož zákona, který vymezuje, co tvoří služební příjem, není o zápočtu jakékoliv náhrady zmínka. Institut průměrného služebního příjmu, do něhož má být dle § 103 odst. 2 zákona o služebním poměru náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě poskytnuta, a případy, kdy má být použit, jsou pak stanoveny zákonem o služebním poměru.

Také poslední žalobní námitku považoval žalovaný za nedůvodnou. Uvedl, že žalobce splňuje podmínky vymezené v § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru, a proto mu také předmětná náhrada byla přiznána. Není sice výdělečně činný, ale pobírá invalidní důchod. Výše poskytované náhrady je upravena v § 103 odst. 2 zákona o služebním poměru. V souvislosti s jeho aplikací žalovaný z důvodu absence judikatury k tomuto ustanovení, analogicky využil komentář k § 371 zákoníku práce. Toto ustanovení totiž upravuje stejnou náhradu a to prakticky shodným způsobem. S odkazem na judikaturu zdůraznil, že k tíži zaměstnavatele odpovědného za škodu nemůže jít nedosahování výdělku v důsledku vlastního rozhodnutí zaměstnance nebo situace na trhu práce, jestliže není plně využit jeho zbývající pracovní potenciál. K tomu dodal, že žalobce je částečně invalidní, je tedy schopen v omezené míře vykonávat soustavné zaměstnání nebo pracovat jako osoba samostatně výdělečně činná. Výdělečně činný však není, nemá služební příjem ani jiný výdělek, a proto mu žalovaný odečetl poměrnou část minimální mzdy z průměrného měsíčního příjmu (§ 4 písm. c) nařízení vlády č. 567/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Správnost takového postupu žalovaného potvrdilo i stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 16. 4. 2008, č.j. MV-7040-6/EKO-2008. V případě, že žalobce nevykonává žádnou práci, ať již pro nedostatek pracovních příležitostí či z vlastního rozhodnutí, je třeba dle žalovaného považovat minimální mzdu za dosahovaný výdělek.

Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při jednání dne 25. 1. 2011 setrvaly obě strany sporu na svých stanoviscích a procesních návrzích.

Následně krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). O věci rozhodl rozsudkem ze dne 31. 1. 2011, č.j. 30Ad 4/2010-34, jehož výrokem I. žalobu zamítl a výrokem II. žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Se závěry vyslovenými krajským soudem v citovaném rozhodnutí žalobce nesouhlasil, a proto proti němu podal kasační stížnost. O ní rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 11. 2011, č.j. 4 Ads 72/2011-81; dostupný na www.nssoud.cz. Rozsudek krajského soudu jím zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku jsou pro krajský soud závazné, a proto ty nejdůležitější pro posouzení věci považuje krajský soud za potřebné a vhodné v úplnosti ocitovat.

Žalobce omezil v kasační stížnosti své výhrady na dva okruhy problémů. Předně znovu namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku určení okamžiku vzniku škody, jež založila nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, což způsobilo chybné určení rozhodného období pro zjištění výše této renty. K této problematice Nejvyšší správní soud po zhodnocení skutkového a právního stavu věci a po odkazech na judikaturu Nejvyššího soudu a její citaci uvedl :

„Uvedené judikáty vztahující se k § 195 odst. 1 větě první zákoníku práce z roku 1965 tedy vycházely z toho, že při ztrátě na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nevzniká škoda okamžikem pracovního úrazu, nýbrž poklesem či ztrátou výdělku, k nimž dochází mimo jiné i skončením pracovního poměru z důvodu pracovního úrazu. Proto pro zjištění průměrného výdělku před vznikem škody považovaly za rozhodné období předchozí kalendářní čtvrtletí. Také podle § 354 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 účinného od 1. 1. 2007 je rozhodným obdobím předchozí kalendářní čtvrtletí. Náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě při pracovním úrazu se neřídí zákoníkem práce, nicméně s ohledem na obsahovou totožnost tohoto institutu s institutem náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti a na příbuznost výkonu závislé práce v pracovním poměru a ve služebním poměru není žádného důvodu se od uvedené civilní judikatury v soudním řízení správním odchylovat. Proto lze učinit závěr, že při stanovení výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě poskytované podle § 103 služebního zákona je rozhodným obdobím pro účely zjištění průměrného služebního příjmu před vznikem škody kalendářní čtvrtletí, které předchází skončení služebního poměru příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání.

V posuzované věci byl stěžovatel v důsledku služebního úrazu propuštěn ze služebního poměru k 31. 5. 2007, takže ke vzniku škody ve smyslu § 103 odst. 2 věty první služebního zákona došlo následujícího dne 1. 6. 2007. Rozhodným obdobím pro výpočet náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti stěžovatele ke službě bylo tedy 1. čtvrtletí roku 2007, a nikoliv 4. čtvrtletí roku 2006, jak se chybně uvádí v kasační stížnosti.

Uvedenou právní otázku tedy krajský soud posoudil správně, a proto v tomto směru nedošlo k naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“

Druhá stížní námitka se týkala způsobu zjištění průměrného služebního příjmu, z něhož se podle již zmíněného § 103 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru vychází při stanovení výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatoval, že žalovaný i krajský soud v tomto směru správně použili příslušná ustanovení zákoníku práce z roku 2006 jakožto obecného právního předpisu upravujícího právní vztahy vznikající při výkonu závislé práce, neboť zákon služebním poměru tyto otázky neupravuje. Následně v podrobnostech ocitoval judikaturu Nejvyššího soudu k dané problematice se vztahující. V souladu s touto judikaturou a v návaznosti na ní následně uvedl následující :

„V posuzované věci stěžovatel v rozhodném období 1. čtvrtletí roku 2007 odpracoval jen deset dnů, takže žalovaný i krajský soud správně aplikovali § 355 zákoníku práce z roku 2006 o pravděpodobném výdělků. Ten podle odstavce druhého téhož ustanovení zjistili toliko z hrubého služebního příjmu, kterého stěžovatel dosáhl od počátku rozhodného období. Tímto způsobem však lze podle uvedené judikatury Nejvyššího soudu stanovit pravděpodobný výdělek jen při odpracování takového počtu dnů, který se blíží stanovené hranici 21 dnů, přičemž navíc musí být prokázáno, že zjištěný výsledek je vzhledem k okolnostem případu „pravděpodobný“. V daném případě se však počet deseti odpracovaných dnů uvedené hranici nepřibližuje a nelze ho tak považovat za dostatečně dlouhou dobu k tomu, aby pravděpodobný služební příjem mohl být spolehlivě zjištěn toliko ze služebního příjmu, kterého stěžovatel v rozhodném období reálně dosáhl.

Proto se žalovaný i krajský soud museli zabývat zjištěním, jaký by byl ve smyslu § 355 odst. 2 zákoníku práce z roku 2006 hrubý služební příjem, jehož by stěžovatel v rozhodném období zřejmě dosáhl. V tomto směru se měli žalovaný i krajský soud řídit hledisky uvedenými ve zmíněných rozhodnutích Nejvyššího soudu. Především tedy byli povinni přihlédnout k tomu, jakou práci měl stěžovatel v rozhodném období konat, jak byla tato práce odměňována a jaké byly podle platných předpisů proměnlivé složky služebního příjmu. Při stanovení výše pravděpodobného služebního příjmu nemohlo být započítáno nemocenské dosažené v rozhodném období, neboť to podle § 113 služebního zákona nepředstavuje složku služebního příjmu. Skutečnost, že se nemocenské považuje za služební příjem pro výpočet výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě podle § 102 služebního zákona, přitom není právně relevantní, neboť se týká jiného institutu, u něhož je zapotřebí v případě ztráty na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě nahradit příslušníkovi rozdíl mezi služebním příjmem a

nemocenským. Nicméně s ohledem na nutnost přihlížet i k proměnlivým složkám příjmu, která byla dovozena v judikátech Nejvyššího soudu, nebylo vyloučeno zahrnutí určité části potencionální odměny stěžovatele do pravděpodobného služebního příjmu, byť ta je podle § 123 služebního zákona jeho jednorázovou nenárokovou složkou poskytovanou v zákonem taxativně vymezených případech.

V uvedeném rámci bylo dále nutné podle shora uvedených rozhodnutí Nejvyššího soudu a s ohledem na toliko demonstrativní výčet hledisek pro určení „odhadnutého výdělku“ zakotvených ve znění § 355 odst. 2 zákoníku práce z roku 2006 zohlednit jako určité korektivy i výši výdělků, kterých dosáhli za stejnou práci spolupracovníci stěžovatele, jakož i výši výdělků, jichž dosahoval stěžovatel v minulosti v daném služebním zařazení, jestliže se v mezidobí nezměnily podmínky. Z tohoto důvodu nebylo zcela vyloučeno přihlédnout také k služebnímu příjmu, kterého stěžovatel dosáhl před další neschopností ke službě a z něhož mu byla stanovena náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě, pokud by to okolnosti případu odůvodňovaly.

Uvedenými hledisky při zjišťování pravděpodobného služebního příjmu se však žalovaný ani krajský soud nezabývali a jeho výši nesprávně stanovili toliko na základě služebního příjmu stěžovatele dosaženého za dobu deseti dnů odpracovaných stěžovatelem v průběhu 1. čtvrtletí roku 2007, jak již bylo zmíněno. V tomto ohledu tedy krajský soud posoudil právní otázku nesprávně, v důsledku čehož došlo k naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“

Jak už krajský soud shora uvedl, je uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu vázán. Nejvyšší správní soud v citované pasáži odůvodnění svého rozhodnutí podrobně a zřetelně popsal, jak měl žalovaný při zjišťování výše pravděpodobného služebního příjmu postupovat, respektive která hlediska a kritéria nebyla při tomto postupu zjišťována, brána v potaz a vyhodnocována. Jak plyne ze shora uvedeného, bylo nutno zejména přihlédnout k tomu, jakou práci měl žalobce v rozhodném období konat, jak byla tato práce odměňována a jaké byly podle platných předpisů proměnlivé složky služebního příjmu. Vyloučit nelze ani zahrnutí určité části potencionální odměny žalobce do pravděpodobného služebního příjmu. Dále bylo nutné zohlednit i výši výdělků, kterých dosáhli za stejnou práci spolupracovníci žalobce, jakož i výši výdělků, jichž dosahoval žalobce v minulosti v daném služebním zařazení, jestliže se v mezidobí nezměnily podmínky. Nejvyšší správní soud v souvislosti s tím nevyloučil ani možnost přihlédnout také ke služebnímu příjmu, kterého žalobce dosáhl před další neschopností ke službě a z něhož mu byla stanovena náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě, pokud by to okolnosti případu odůvodňovaly.

Protože správní orgány postupovaly při výpočtu výše pravděpodobného služebního příjmu, jak je zřejmé ze shora uvedeného, jiným způsobem, je pochopitelné, že se aplikací shora uvedených hledisek a kritérií ve svých rozhodnutích nezabývaly a nevyjadřovaly se k nim. Správní spis tedy neobsahuje ani všechna potřebná vstupní data či podklady, ze kterých by krajský soud mohl

skutečnosti a fakta rozhodná a potřebná pro aplikaci uvedených hledisek a kritérií zjistit. Rozhodnutí žalovaného je tedy ve světle shora citovaných názorů Nejvyššího správního soudu rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Krajskému soudu tak nezbylo, než pro tento nedostatek spočívající ve vadách řízení rozhodnutí žalovaného zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (který umožňuje soudu rozhodnout bez nařízení jednání) a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný právními názory, které krajský soud shora vyslovil a které kopírují shora citované právní závěry Nejvyššího správního soudu, vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Krajský soud připomíná, že kromě nákladů řízení vedeného před krajským soudem musel rozhodnout také o nákladech řízení o kasační stížnosti vedeného před Nejvyšším správním soudem.

Ve věci měl úspěch žalobce. V řízení před krajským soudem zaplatil soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Odměna jeho zástupce, který je advokátem, vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že v řízení před krajským soudem učinil 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu, účast při jednání soudu) po 2.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Dále má zástupce žalobce nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II) a úhradu nákladů jízdného a náhrady za ztrátu času, jak je vyúčtoval a dokladoval při a po jednání krajského soudu dne 25. 1. 2011. Protože zástupce žalobce je registrován jako plátce daně z přidané hodnoty, byla odměna povýšena o odpovídající částku.

V řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem zaplatil žalobce soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Jak plyne ze soudního spisu, jeho zástupce učinil v tomto řízení jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) ve výši 2.100,- Kč, dále má nárok na jeden režijní paušál ve výši 300,-, vše povýšeno o odpovídající částku daně z přidané hodnoty.

Proto krajský soud zavázal žalovaného povinnostmi žalobci tyto prokázané náklady obou řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost je nepřípustná v případech vymezených v § 104 s. ř. s.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 3. prosince 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu